

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 296/15
15.05.2015 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Весне Даниловић и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље **АА** из
, поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја решења туженог органа број 07-00-03994/2014-06 од 27.11.2014. године, у правној ствари слободног приступа информацијама од јавног значаја и заштиту података о личности, у нејавној седници већа одржаној дана 15.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба, тужиле изјављена против акта Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијала Савски венац број 016-437-10-06434/2014-IIA02 од 03.10.2014. године, у којем је наведено да у складу са чланом 7. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији нису у могућности да доставе тражене податке из разлога што сваки документ, информација, податак или друга чињеница о пореском обвезнику до којих су службена лица и сва друга лица која учествују у пореском поступку дошла у пореском, прекршајном, предистражном или или судском поступку сматрају се службеном тајном.

У тужби поднетој Управном суду дана 08.01.2015. године тужиле оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је службена тајна појам избрисан из номенклатуре Републике Србије поверљивих података још пре пет година, усвајањем нове номенклатуре у члану 14. Закона о тајности података ("Службени гласник РС", број 104/09), као и да тајни податак може се одредити податак од интереса за Републику Србију чијим би откривањем неовлашћеном лицу настала штета, ако је потреба заштите интереса Републике Србије претежнија од интереса за слободан приступ информацијама од јавног значаја. Закон о тајности података дефинише који су тајни подаци, као и лица која спадају у утврђени круг

лица на која се примењује овај закон. Подаци из става 1. члан 8. Закона о тајности података односе се нарочито на: 1) националну безбедност Републике Србије, јавну безбедност, односно на одбрамбене, спољнополитичке, безбедносне и обавештајне послове органа јавне власти; 2) односе Републике Србије са другим државама, међународним организацијама и другим међународним субјектима; 3) системе, уређаје, пројекте, планове и структуре који су у вези са подацима из тач. 1) и 2) овог става; 4) научне, истраживачке, технолошке, економске и финансијске послове који су у вези са подацима из тач. 1) и 2.) овог става. Подаци о наплатама пореза **ББ**

се не могу одредити као тајни подаци, јер се не односе на податке дефинисане чланом 8. Закона о тајности података. Одлуку којом се утврђује да су одређене информације или документи тајна, доноси овлашћено лице. Законом о тајности података (члан 9.) је утврђен круг лица, почев од председника Републике преко председника Скупштине и Владе, и руководиоца органа власти до лица која то могу чинити на основу посебног, писменог овлашћења издатог у складу са поменутим законом. Сви закони Републике Србије, Устав РС и ратификоване Декларације о људским правима Уједињених Нација и Европске конвенције за заштиту људских права прецизно одређују да су сви управни органи обавезни да доставе све податке о личности изван сврхе за коју су прикупљени ако су неопходни за вођење кривичног поступка, како би се обезбедило спречавање криминала и како би се заштитили животни важни интереси лица, а посебно живот, здравље, морални и физички интегритет, и заштита права и слобода. Чланом 42. став 3. Устава Републике Србије, зајемчена су права добијања свих података које Управа Републике Србије чува у случају вођења кривичног поступка. Такође, наводи да су уверења о порезима **ББ**

неопходна ради доказа у кривичном поступку пред Првим основним јавним тужилаштвом у Београду у предмету Кт.10486/13. Судско решење 46 К. 1035/13 донето је ван главног претреса 17.09.2013. године, са напоменом да је главни претрес одржан дана 08.07.2013. године у Првом основном суду у Београду, те да нису примењене обавезне правне норме које прописују образложење судског решења у одредбама члана 361. став 7. ЗКП-а, а такође, у допису о одустанку од кривичног гоњења од 29.07.2013. године, није назначен законски разлог за овакву одлуку, нити је образложено да ли је оптужени **ББ**

испунио један или више мера из члана 236. став 1. ЗКП-а -2009. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, и да у спору пуне јурисдикције, сходно члану 43. Закона о управним споровима донесе пресуду којом ће се тужба уважити, као и да се обавезе тужени орган да тужиљи накнади трошкове управног спора по одмерењу суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произлази да је тужени орган у поступку по жалби утврдио да је тужиља 26.09.2014. године, поднела Пореској управи, Филијали Савски венац, захтев за издавање уверења о порезима **ББ**, те како тужиља није тражила податке који се односе на њу,

већ на друго лице, као и да се у конкретном случају не ради о остваривању права у вези са подацима о личности у смислу одредбе члана 1. став 1. и 2. и члана 3. став 1. тач. 2. Закона о заштити података о личности ("Службени гласник РС", број 97/08, 104/09, 68/12-одлука УС и 107/12), па је у смислу одредбе члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу као неосновану.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о заштити података о личности ("Службени гласник РС", број 97/08, 104/09, 68/12-одлука УС и 107/12), прописано је да се овим законом уређују услови за прикупљање и обраду података о личности, права лица и заштита права лица чији се подаци прикупљају и обрађују, ограничења заштите података о личности, поступак пред надлежним органом за заштиту података о личности.

Одредбом члана 1. став 2. истог Закона је прописано да се заштита података о личности обезбеђује сваком физичком лицу, без обзира на држављанство и пребивалиште, расу, године живота, пол, језик, вероисповест, политичко и друго уверење, националну припадност, социјално порекло и статус, имовинско стање, рођење, образовање и друштвени положај и друга слична својства.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 2. наведеног Закона о заштити података о личности је прописано да је физичко лице човек на кога се односи податак, чији је идентитет одређен или одредив на основу личног имена, јединственог матичног броја грађана, адресног кода или другог обележја његовог физичког, психолошког, духовног, економског, културног и друштвеног идентитета.

Имајући у виду наведено, према оцени Управног суда правилно је одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиље са разлога датих у образложењу оспореног решења, које је суд оценио као јасне, детаљне и у складу са цитираним одредбама закона, који се у конкретној ствари примењује. Наиме, како то правилно наводи тужени, права у вези са обрадом података о личности (обавештење, увид и копија) према одредбама чл. 19., 20. и 21. наведеног Закона о заштити података о личности, као и права поводом извршеног увида (исправка, допуна, ажурирање, брисање података, прекид и привремена обустава обраде) према одредбама 22. истог Закона припадају сваком физичком лицу на које се подаци односе, те како тужиља није тражила податке који се односе на њу, већ за друго лице, то се у конкретном случају не ради о остваривању права у вези са подацима о личности у смислу одредбе члана 1. став 1. и 2. и члана 3. став 1. тачка 2. наведеног Закона о заштити података о личности, због чега је жалба изјављена против наведеног акта правилно одбијена као неоснована.

Суд је ценио наводе тужиље да је тужени орган повредио правила поступка на штету тужиље а цитирајући Закон о тајности података, али је нашао да су ови наводи неосновани, с обзиром да је тужени орган правилно утврдио чињенично стање и правилно применио наведене одредбе Закона о заштити података о личности. Такође је ценио и остале наводе тужиље у тужби, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер њима се не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, на које је правилно примењено материјално право, без повреде правила поступка.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиље да суд сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој ствари доношењем пресуде у

спору пуне јурисдикције, будући да је тужба одбијена, те није било основа за одлучивање у смислу чл. 43 ЗУС-а.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора имајући у виду успех тужиле у спору, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. и 153. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.05.2015. године, 22 У. 296/15

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић, с.р.

ТП